Zastavení č. 3: Zubštejn

V Pivonicích byl sedlák Dvořák. Statek měl zadlužený a brzy mu jej měli prodat v dražbě. Jednou šel kolem Zubštejna a plakal. Tu vyšel ze zříceniny jakýsi muž a ptal se jej po příčině jeho smutku a čeho by si přál. Sedlák mu svoji tíseň vypověděl a pravil, že by si rád vypůjčil peníze. Neznámý muž se nabídl, že mu peníze půjčí, ale za rok, že se musí přijít na to místo vypořádat. Zmizel ve zříceninách a za chvilku přinesl čtvrt stříbrňáků. Řekl, že se jmenuje Sláma, a sedlák rozradostněn spěchal s penězi domů.

Doma vypravoval ženě celou tu příhodu, ta se však náhle nabytých peněz ulekla, nedůvěřovala, že by jim mohly přinést štěstí, a ihned posílala muže s penězi zpátky. On ale neuposlechl a peníze si schoval, avšak ničeho z nich nevzal, boje se, aby je za rok, až je věřitel bude žádat, mohl odevzdat.

Za rok v týž den a v tutéž hodinu dostavil se ke zříceninám a volal: „Slámo, já ti nesu peníze, cos mi před rokem půjčil, pojď si pro ně!“ Dlouho se mu nikdo neozýval, až pojednou uslyšel ze zřícenin hlas: „Co ti půjčil, to si nech! Slámu zabil Rachotil a my jeden po druhém nedědíme.“

Teprve potom sedlák vyrovnal s penězi dluhy. Stříbrňáky přinesly mu štěstí. Od té doby byl v jeho rodě vždy blahobyt.

Podle Josefa Ostrého z Lískovce